

A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ...
ÎNTR-O VARĂ FIERBINTE, UN GREIER CÂNȚA VOIOS, PE
CÂND VECINELE SALE FURNICI SE COCOȘAU SUB POVARA
GRÂNELOR PE CARE LE CĂRAU. PRECAUTE, ÎȘI STRÂNGEAU
PROVIZII PENTRU IARNĂ.

ÎN PAUZA DINTRE CÂNTECELE, GREIERELE VORBEA CU FURNICILE:

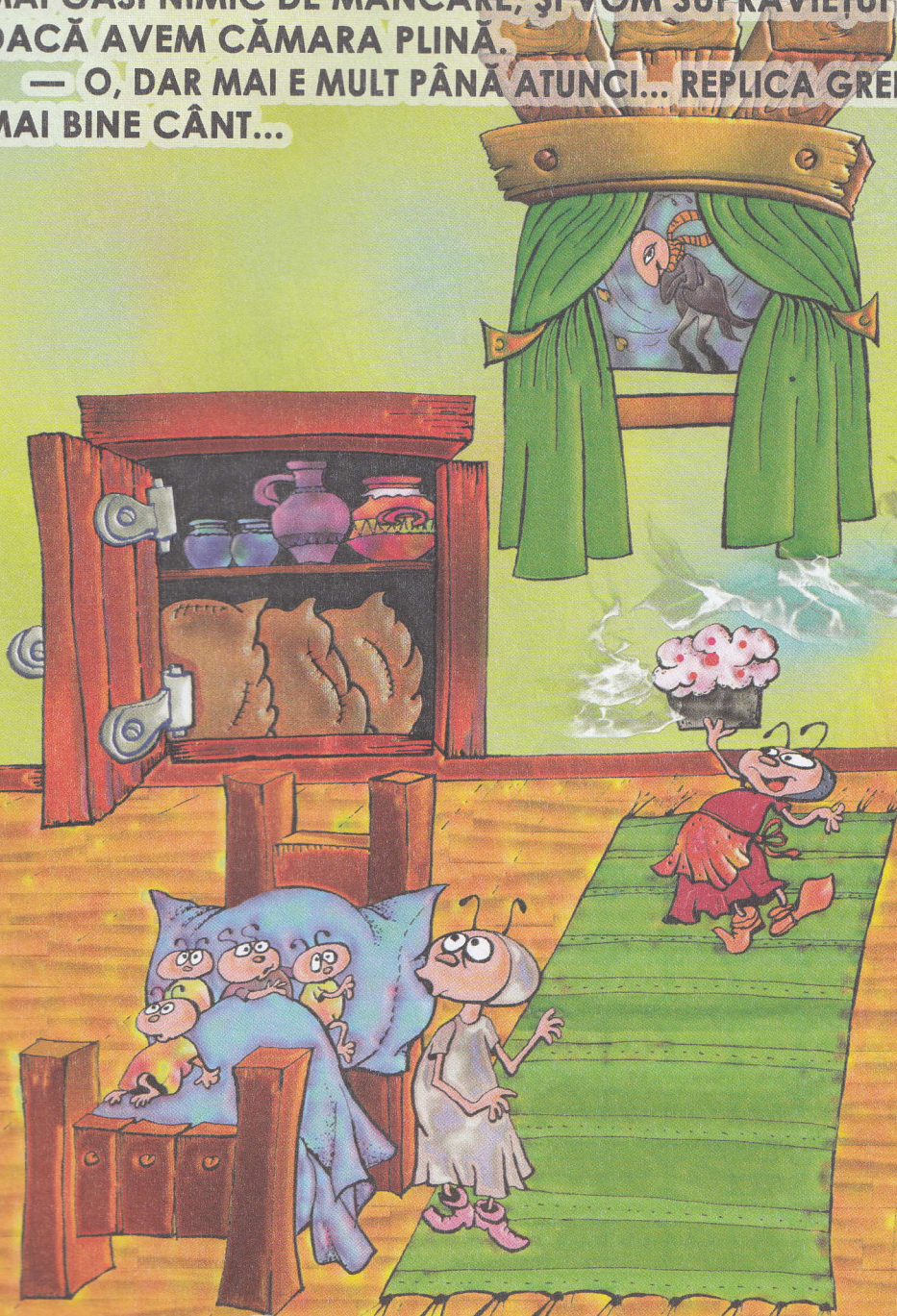
**— DE CE MUNCITI ATÂTA DE MULT? VENIȚI SĂ CÂNȚAȚI CU MINE, SĂ VĂ MAI DISTRAȚI ȘI VOI...
DAR NEBOSITELE FURNICI ÎI DĂDEAU ÎNAINTE CU MUNCA...**

— NU PUTEM SĂ CÂNTĂM, ZICEAU, CĂCI TREBUIE SĂ STRÂNGEM PROVIZII PENTRU IARNĂ. CÂND VA VENI VREMEA RECE ȘI PĂMÂNTUL VA FI ACOPERIT CU ZĂPADĂ, NU VOM MAI GĂSI NIMIC DE MÂNCARE, ȘI VOM SUPRAVIEȚUI DOAR DACĂ AVEM CĂMARA PLINĂ.

— O, DAR MAI E MULT PÂNĂ ATUNCI... REPLICĂ GREIERELE. MAI BINE CÂNT...

ȘI AȘA TOATĂ VARA... GREIERELE CÂNTA ÎN TIMP CE FURNICILE TRUDEAU DIN GREU.

